

Tuza Tibor

Régi nyár

*Tavaszeégi hajnal dobál még kis deret,
kapkodom is lábam iskolába menet.
Mezítelen talpam tüske raj csiklandja
s kurta nadrágszáram csalán simogatja.
Friss erőre kapva a hosszú út során,
úgy érzem, nem fog ki rajtam a tudomány.*

*Öreg tanteremben tinta illat lebeg,
s az ódon padsereg nyifogva kesereg.
Kerek lyukak mellett sok már a tintafolt.
A fém tollhegyekről, s ujjakról idefolyt.
Zizzenő papíron karcot, szercseg a toll,
Majd megáll, fej töpreng; a feladat komoly.*

*Véget ér a tanév, belopózik a nyár.
Nem érdekel már sem sulis, sem tanár.
Reggel akkor kelek, ha szólít jó anyám.
Frissen fejt tej, lángos asztalon vár reám.
Fecskepár csivitel reggelimhez zenét,
majd természet húrján, rigó penget cserét,*

*Cirmos cicánk tőlem reggelijét kéri,
s hegyes körmeivel a nadrágom tépi.*
– Cicus, most aztán már húzd beljebb a karmod!
Különben Pulinak ajánlom fel bajszod!
– Miau! Pfuj! – hangzik válasza szavamra,

*s lehulló falatot hirtelen felkapja.
Kint a gémeskútnál oltom el szomjamat,
s nézem, hogy jószágunk fűben mint válogat.
– Unott, már a helyi, másabb ízű kéne?
Legyen meg a kedved! – S elindulok véle.
Odafent sas kering. Majd mint kő, hull mélybe.
Szalad az ürge, de lyukba már nem ér be.*

*Távolban kasza peng. Kaszálják a rétet.
Közelben már gyűjtik, s raknak petrencéket.
Felettük lebegve, egy pacsirta dalol..
Valahol haris szól s rá kakukk válaszol.
Dalolnék én is, de dal nem jut eszembe.
Fütyülök, de ütem nem jön ki belőle.*

*Erdőséltre érve, odvas fákat látok.
Madárfészket nézni, egyikre felmászok.
Odúban a kezem. – Jaj! Harap valami!
Kirántom, s egy mókust látok kiugrani.
Fény-nyilak siklanak öreg tölgy lombján át,
s érzem nyári Napnak hőjét és kacaját.*